

тия брат не се сжгласяваше. Той се качи на конят и обиколи гумното, градината, па чак и селото, и бързо доприпуска от към гората до конюшната. И когато той дойде при нас, Вранчо дишаше тежко, а шията му и плещите бяха потждали в пот.

Най-после дойде моя ред. Аз исках да очудя братята си и да им покажа, как хубаво езда. Почнах да шибам Вранча, но той не искаше да мръдне. И как го не шибам, той не искаше да тръгне, а се дърпаше и обръщаше към конюшната. Аз се разсърдих и почнах да го шибам със всички сили с камшика, да го ритам с крака. Гледах да го удрия по тия места, дето го болеше най-много. Скъсах камшикът и с држшката почнах да удрия коня по главата. Но той все не искаше да тръгне. Тогава аз го повърнах назад, дойдох при вуйча и поисках по-як камшик. Но вуйчо ми рече:

— Има време да ездиш, слезни. Що мъчиш коня. Аз се обидих и казах.

— Как! Аз хич не съм ездил. Гледай ти как ще припусна... Дай ми само, моля, те, по-здрав камшик. Аз ще го пребия!

Тогава вуйчо ми поклати глава и каза:

— Ех ти, немилостиво момче, защо да го пребиеш? Конят е стар. Той се умори, едзам диша. Той е тжй стар, като Пимен Тимофеевича! А дали би яхнал ти Тимофеевича и би го погнал с камшика, — дали не би го пожалил?

Аз си спомних Пимена и послушах вуйча. Слезох от конят, и когато погледнах, как тежко дишаше, как капеше пот от шията му и едвам помахваше окапалата си опашка, аз разбрах, че конят е измъчен вече. А до тогаз аз си мислех, че и коня се радва като мене. И така ми домиля за Вранча, че започнах да го целувам по потната шия и го молах да ми прости, че го бих напразно...

Отпосле аз порастнах и винаги жалех конете. И винаги си спомвах за Вранча и Пимена Тимофеевича, когато виждах, че мъчат някой кон.